

18/12

13/12

Quasimodo prisar Quasimodo

Nobelpristagaren Quasimodo föredrag om "Poeten och politiken" tycks ha gjort lycka. Delvis berodde detta på att anförandet framfördes med en finess som vi inte är bortskämda med. Vid läsningen av den svenska översättningen, som dock säges icke vara definitiv, blir man inte entusiastisk. Svårbegripligheten och obegripligheten berövas här det främmande språkets skyddande hölje. Sådan konkretion i namn och uppgifter som kunde ge ledning undviks med stor omsorg; de vackra, metafysiskt skimrande orden avstänger från upplysning i sak. Långa stycken synes Quasimodos obegriplighet vara av den äkta art som består i fraser utan innehåll, i meningslöshet.

På en punkt är dock tendensen klar. Quasimodo arbetar med tre begrepp, som används godtyckligt, men bildar ett litet slutet system. Poeten är på en gång traditionens väktare och revolutionär; Quasimodo förkroppsligar denna överlägsenhet. Politikern (maktmänniskan) vill förtrycka poeten för att nå lydnad och konformitet. Litteratören är den intellektuelle av andra klass som gärna blir politikerns redskap. I detta schema inkastas anmärkningar av den typ som säkerligen många i förskräckelsen anser djupsinniga, men som vi tror bättre kännetecknas som "blah, blah"; ofta kan de läsas bakfram utan att förlora i värde. "Det finns lugn endast under en revolution eller ett krig; den första bär med sig ordning och det senare förvirring." "Poeten kan säga att människan börjar i dag; politikern kan säga och säger att människan fanns där och att hon alltid kan fångas i sin moraliska feghets snara." "Politikern vill att människan skall veta att dö modigt, poeten vill att människan skall leva modigt." "Poeten fruktar inte döden... emedan döden är en daglig gäst i hans tankar." "Poeterna kan översättas; det är omöjligt att översätta litteratörerna."

"Det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta." Dessa just nu föga skattade ord ter sig sanna och sköna vid läsningen av Quasimodo. Man undrar blott om något blivit sagt, såvida Tegnér's paroll om klarhet varit Nobelpristagarens.

Stark regering i Israel

Valen till Israels parlament för sex veckor sedan medförde ett stärkande av Ben-Gurions ställning genom att hans socialdemokratiska parti (mapai) mot all förmodan gick framåt och erövrade 47 i stället för tidigare 40 platser i knesset. Därmed ökades möjligheterna att bilda en stark regering under den gamle premiärministerns chefskap. Denna regering är nu färdig, och dess starka parlamentariska ställning framgår av att knesset väntas besluta förtroendevotum med minst 84 röster av 120. I den nya regeringen ingår dels de tre demokratiska arbetarpartierna och det liberala progressiva partiet, som tidigare bildat basis för ministären, dels också det religiösa partiet. Uteslutna från regeringen är alltså blott kommunisterna, nationalistpartiet herut och det konservativa allmänna sionistpartiet. Som väntat var har de unga militärer och ämbetsmän som vid novemberalet invaldes i parlamentet på mapais lista fått betydande poster; förre generalstabschefen Dayan har blivit jordbruksminister, förre ambassadören i Washington Eban minister utan portfölj — tydligen med utsikt att i sinom tid efterträda utrikesminister Golda Meir — och förre statssekreteraren i försvarsdepartementet Peres biträdande försvarsminister. Genom att mapais ställning stärkts, genom att en stor koalition bildats och genom att en förnyring genomförts i mapais ledning har Israel fått den mest handlingsdugliga regeringen som den unga staten haft sedan sin tillkomst.

Regeringsdeklarationen är självfallet allmänt hållen, men den antyder att man med ökad kraft vill fullfölja den politik som Israel tidigare fört i förhållande till de fiendliga arabiska grannstaterna. Det stora projektet om att bevattna Negevöknen genom att avleda vatten från Jordan står främst i regeringsprogrammet; detta projekt möter motstånd, särskilt från Jordanien, men man räknar tydligen på att kunna nå en lösning genom förhandlin-

gar eller i varje fall på fredlig väg. Vidare understryker regeringen att den vill ersätta de efter befrielsekrigen slutna stillståndsavtalen — ständigt kränkta av arabstaterna — genom överenskommelser som skall innefatta löften om alla politiska, ekonomiska och militära fiendligheters inställande under Förenta nationernas garanti; det talas till och med om en ömsesidig avrustning, men denna tanke är uppenbarligen utopisk. Dess värre är det även osannolikt att det förslag till fredlig samlevnad mellan Israel och arabstaterna som regeringsdeklarationen innefattar kommer att leda till några väsentliga resultat. Men ännu gång klariägs det för värld att Israel är berett till och samarbete och att de arabstaternas skuld om de båda parterna kostsam skadliga konflikten fortsät-